

“SERIE ANDORRA”

ARA ART GALERIA. LES ESCALDES-ENGORDANY. ANDORRA, 2010

Andorra, com a pretext. Martí Rom

Anar a Andorra, en dic pujar cap a Andorra, ho afirmo al moment quan recorro físicament la distància, d'un pla mediterràniament de nivell fins a un altre, en aquest cas més superior. És l'acció de atansar-me als cims de les muntanyes canviant de coordenades, variant la latitud geogràfica, per mi arribar a Andorra és com anar en bicicleta sense pedals, arribar a les portes del cel, ho dic per l'altitud, sense ser traspassat. Vaja, un plaer sublim. Els colors són més intensos, es passa del blanc hivern, a la gama més variada de verds primavera. Aquest país estranger, segons les línies dels mapes, que ho certifiquen, no sempre semblen lògiques, jo me'l sento propi, com a meu. La seva gent, m'és propera, la parla és la mateixa, tot és igual. És com tornar d'un somni, sortir de casa, fer un recorregut el·líptic, i al final arribar a la mateixa porta de la llar, sembla que no t'has bellugat del teu país.

Estant en un dels cims, la visió et deixa aclaparat de tanta bellesa, vagarejar i trobar ermites romàniques d'arrel llombardes, imatges de verges d'una primitesa absoluta, amb uns ulls grans, penetrants, que t'expliquen els orígens del nostre art. És una cura de modèstia vers la magnificència i poder de la cultura, que envoltada de la natura amb l'aire sec, l'ambient fred i l'espai net de fum, et purifica els pulmons i et carrega de noves forces per l'intel·lecte, clarifiques els pensaments, ordenes les emocions i deixa les idees clares com el cel d'un matí d'estiu.

Des del vèrtex de la serralada, a la tardor, es veu al fons una amplívola vall, a on al bell mig d'ella, recorre a redós i serpentejant per damunt de la llera roquissera, el riu Valira. Al voltant, hi ha un circ natural muntanyenc, que l'envolta a l'esguard dels vents aliens del nord.

Al nucli central de la vall, s'enlairen pinacles punxents, des d'on es veu i es reflecteix el blau del cel. L'edifici futurista desafia la natura, a on el futur és present, el demà és avui, l'ara és art i l'espai és una galeria.

Dintre d'una màquina expandidora convencional de vidre, s'hi barregen gobelets que amaguen en el seu interior uns petits tresors artístics, que amb el nom de “artmachine”, atrau als intrèpids col·leccionistes que per atzar, poden conquerir una de les obres sense poder-la escollir.

Per això i per culpa del provocador i agitador cultural, l'inefable gran Faust, que em va induir a participar, va sorgir la sèrie anomenada Andorra:

Passejant ó l'embarassada
buscant la veritat,
mirant el cel.
El fill d'Atles, *amb*
la lluna sota el braç.
Vigilant,
a la negra del Tassili.
Corrent
el guerrer de l'arc
passa a l'atac.

Deu petites obres, desbordant de colors, d'acorades execucions, quasi fines miniatures, que s'han anat dispersant per la minúscula geografia del meu petit país veí.